

Školství v České republice Jan Štáva

Školství v České republice

Společenské podmínky po listopadu 1989, projevující se v tendenci odstranit ze života společnosti totalitu, vrátit se k respektování individuality člověka, postupně dospět k tržnímu hospodářství, vytvořit pluralitní a demokratickou společnost, podmiňovaly nejen trendy inovace obsahu vzdělávání a výchovně-vzdělávacího procesu, ale ovlivnily a ovlivňují i změny v ve struktuře školských institucí.

Vzdělávací politika

Stále více nabývá aktuálnosti i problematika státní vzdělávací politiky, neboť jde o vytvoření základního systému obecných hledisek řešení principiálních problémů vzdělávání a výchovy státem, jako stanovení základních cílů výchovy. Tyto základní principy, které nutně musejí vycházet nejen z aktuálních, ale především i dlouhodobých trendů vývoje naší společnosti a jejich potřeb vzdělané populace s přihlédnutím k vývoji evropskému a světovému, a musí být výsledkem konsenzuálního nalezení základních postojů k problematice vzdělávání a výuky, které by mohly být východiskem při řešení praktických problémů školské politiky bez ohledu na to, která politická strana nebo seskupení je zrovna u moci. Takto formulovaná státní vzdělávací politika by mohla zajistit základní kontinuitu vývoje školství ve společnosti bez různých otřesů, pokusů a omylů a zbytečných změn, které mnohdy nic neřeší.

Základním východiskem pro tvorbu státní vzdělávací politiky by mělo být i vymezení vzdělávání a výchovy jako jedné z priorit humánního demokratického státu. Zvláště proto, že investice společnosti do vzdělání se vracejí několikanásobně. Ve vzdělávacím a výchovném systému, vzhledem k jejím reálným možnostem, neboť škola sama nemůže nést za vzdělávání a výchovu jediná odpovědnost.

DLOUHODOBÝ ZÁMĚR VZDĚLÁVÁNÍ A ROZVOJE VÝCHOVNĚ VZDĚLÁVACÍ SOUSTAVY ČESKÉ REPUBLIKY

Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR je **klíčovým strategickým dokumentem státu**, který vymezuje základní státem podporované záměry rozvoje vzdělávací soustavy na období následujících tří až šesti let. Význam tohoto dokumentu však nespočívá pouze v samotném obsahu. Je umocněn potřebou účinného nástroje, který **umožní harmonizovat koncepční představy státu a jednotlivých krajů** v podmínkách přesunu významné části řídicích a rozhodovacích kompetencí v oblasti vzdělávání a školství ze státu na kraje.

Tento Dlouhodobý záměr je prvním z řady těchto dokumentů, k jehož vydání je Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy zmocněno zákonem o státní správě a samosprávě ve školství. Jeho celkové pojetí **bude východiskem pro zpracování dlouhodobých záměrů jednotlivých krajů**. Kraje jsou zavázány stejnou právní normou předkládat je do konce března každého lichého roku, poprvé v roce 2003.

Dlouhodobý záměr vymezuje základní rozvojové záměry ve vzdělávání, zájem státu na jejich realizaci i rozsah a formu uvažované podpory. Při jejich definování ministerstvo vycházelo zejména z:

- „Národního programu rozvoje vzdělávání v České republice“ (Bílá kniha), který vláda schválila v únoru roku 2001;
- z analyticko-koncepčních materiálů MŠMT „České vzdělání a Evropa: strategie rozvoje lidských zdrojů při vstupu do Evropy“ (tzv. Zelená kniha, 1999), „Koncepce vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy“ (1999) a „Střednědobé koncepce resortu školství, mládeže a tělovýchovy“ (2001);
- výsledků téměř roční diskuse MŠMT s představiteli krajů, sociálních partnerů a dalších resortů nad pracovními verzemi Dlouhodobého záměru.

Řada záměrů a cílů se promítá do **nového školského zákona, jehož vládní návrh byl předložen Parlamentu ČR** ke schválení v druhé polovině loňského roku.

Dlouhodobý záměr je postavena na těchto **osmi základních strategických směrech**:

1. **Reforma a modernizace cílů a obsahu vzdělávání**
2. **Reforma ukončování středoškolského studia**
3. **Péče o kvalitu, monitorování a hodnocení výsledků vzdělávání**
4. **Rozvoj integrovaného diagnostického, informačního a poradenského systému v oblasti vzdělávání**
5. **Optimalizace vzdělávací nabídky a institucionální struktury regionálního školství**
6. **Zkvalitnění podmínek práce pedagogických a řídicích pracovníků škol**
7. **Vznik veřejných vysokých škol neuniverzitního typu a rozvoj dalších forem terciárního vzdělávání**
8. **Rozvoj dalšího vzdělávání jako součásti celoživotního učení.**

Připravovaná **reforma cílů a obsahu vzdělávání** (kurikulární reforma) je založena zejména na přechod od osvojování si velkého objemu faktů k rozvoji klíčových životních dovedností, zesílení důrazu na výuku cizích jazyků, informační a občanské gramotnosti. V oblasti odborného vzdělávání přesouvá jeho těžiště od úzce specializovaných k širokoprofilovým oborům. Zvyšuje důraz na vnitřní diferenciaci a individualizaci vzdělávání s ohledem na specifické potřeby dětí. Významným cílem je rovněž zvýšení prestiže a kvality výuky na 2. stupni základní školy a podpora začleňování zdravotně a sociálně znevýhodněných žáků do výuky na běžných školách.

Zároveň bude pokračovat reforma ukončování středoškolského studia. Již delší dobu připravovaná reforma maturitní zkoušky bude postupně realizována. Zkvalitní se rovněž **závěrečné zkoušky na učňovských oborech** zavedením objektivizované praktické části, při níž se významně uplatní spolupráce se sociálními partnery.

Ke zvýšení **efektivity vzdělávání musí významnou měrou přispět nové pojetí péče o jeho kvalitu**, postavené na kombinaci **externích monitorovacích nástrojů a fungujících systémů vlastní evaluace jednotlivých škol**. Tyto dva prvky doplní hodnocení škol prostřednictvím České školní inspekce, tradičně sledující především oblast vzdělávacího procesu, a oblast personálních, materiálních a administrativních podmínek vzdělávání.

Pro realizaci cílů kurikulární reformy a pro zajištění rozvoje každého jedince a jeho uplatnění je dále zapotřebí dobudovat vzájemně **provázaný systém poradenských, diagnostických a informačních služeb**, který bude integrovat systémy pedagogicko-psychologického poradenství i volby povolání a rozšíří je o podporu školních psychologů. Bude pomáhat učitelům při individualizaci a diferenciaci výuky, žákům či jejich rodičům při volbě školy i povolání a usnadní přechod ze školy do zaměstnání.

Významné **rezervy ve využívání vzdělávací infrastruktury**, související zejména s demografickým poklesem, a nesoulad struktury vzdělávací nabídky škol a poptávky po vzdělávání se musí stát podnětem k opětovnému nastartování procesů **oborové, obsahové i institucionální restrukturalizace**. Vzdělávací nabídka středních škol se musí více **přiblížit potřebám krajů, trhu práce a očekávanému uplatnění budoucích absolventů**. Spolu s tím by mělo dojít k postupné **eliminaci neodůvodněných mezikrajových strukturálních rozdílů** ve vzdělávací nabídce středních a vyšších odborných škol.

Je třeba **rozšiřovat nabídku terciárního vzdělávání**. Vyšší odborné školy budou podporovány v nabídce nových programů této nevysokoškolské formy terciárního vzdělávání. V některých případech vzniknou na základě vybraných vyšších odborných škol veřejné neuniverzitní vysoké školy jako nová forma terciárního vzdělávání.

Realizace všech rozvojových záměrů i zvýšení kvality vzdělávání vůbec jsou však zcela podmíněny **zásadním zlepšením podmínek pro práci pedagogických pracovníků a jejich systematickou podporou**; je také nutné zvýšit přitažlivost profese a zajistit příliv nových kvalitních sil. K tomu je nutné podniknout současně řadu kroků: nejen zvýšit celkovou úroveň odměňování, ale i umožnit výraznější kariérový i platový postup, zajistit další vzdělávání a profesní růst i zkvalitnit přípravné vzdělávání.

Koncept celoživotního učení vyžaduje **rozvoj dalšího vzdělávání** (vzdělávání dospělých). Je nejen alternativní cestou k získání vzdělání a kvalifikace, ale i jedním z hlavních nástrojů politiky zaměstnanosti a strategie rozvoje podniků. Je třeba vytvořit chybějící právní a systémové **podmínky**, posílit **motivační faktory** na straně poptávky a **rozšířit nabídku** relevantních vzdělávacích služeb a efektivních vzdělávacích forem. Do toho je třeba **co nejvíce zapojit školy** a efektivně využívat jejich vzdělávací potenciál.

Kromě výše uvedených základních strategických směrů je důležité věnovat pozornost i rozvoji předškolního vzdělávání, vzdělávání dětí se specifickými vzdělávacími potřebami a vytváření podmínek pro rozvoj zájmové činnosti dětí a mládeže jako účinného nástroje prevence sociálně patologických jevů.

Účelem Dlouhodobého záměru není jen výčet východisek a cílů žádoucích změn, ale rovněž vymezení forem, prostředků a metod jejich podpory a oblastí žádoucí součinnosti krajských samospráv. Kromě přímé finanční podpory některých opatření (jde zejména o **zvýšení objemu mzdových prostředků**, bez něhož není možné potřebné změny zahájit), je nejčastěji využívanou formou **programové financování**. Státní rozvojové programy, u nichž se obvykle předpokládá vstřícné financování ze strany krajských rozpočtů, představují v podmínkách decentralizovaného systému řízení školství účinnou metodu zajištění konzistentního vývoje české vzdělávací soustavy, a to na platformě klíčových rozvojových trendů, definovaných tímto Dlouhodobým záměrem. Celkový objem prostředků přímé i programové podpory, potřebný k realizaci změn v období do roku 2005 nad rámec stávajícího rozpočtu, činí 43,5 – 51,8 mld. Kč.

Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje výchovně vzdělávací soustavy České republiky (dále jen „Dlouhodobý záměr ČR“) je vrcholným **strategickým dokumentem** Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“) vymezujícím rozvojové priority vzdělávací soustavy ve střednědobém výhledu a zároveň způsob jejich realizace a podpory. Je **základem komunikace mezi centrem a kraji a jejich spolupráce** na dalším rozvoji regionálního školství.

Východiskem pro návrh Dlouhodobého záměru ČR je „**Národní program rozvoje vzdělávání v České republice**“ (tzv. Bílá kniha), *Střednědobá koncepce resortu školství, mládeže a tělovýchovy z listopadu roku 2001 a jim předcházející materiály*, „*Koncepce vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy*“ a „*České vzdělání a Evropa: strategie rozvoje lidských zdrojů při vstupu do Evropy*“ (1999, tzv. Zelená kniha). Svým usnesením z února 2001 vláda Národní program přijala a současně uložila ministerstvu, aby připravilo jeho postupnou realizaci.

Národní program zdůvodňuje nezbytnost změn, stanoví cíle vzdělávací politiky i dlouhodobé zaměření dalšího vývoje, a to na období pěti až deseti let. Podrobně analyzuje a hodnotí jednotlivé oblasti, sektory a stupně české vzdělávací soustavy a formuluje hlavní **konceptní linie** rozhodující pro další rozvoj vzdělávací soustavy. **Jejich celkové shrnutí a zdůraznění toho nejpodstatnějšího obsahuje druhá kapitola.**

Kapitola třetí uvádí základní parametry kvantitativního vývoje i proměny struktury školství a vyvozuje z nich určité závěry, kritéria a pravidla směrodatná pro přípravu a projednávání Dlouhodobých záměrů krajů a zároveň **kvantifikaci některých významných podmínek**. Jedná se zejména o demografický vývoj, vývoj v oblasti financování, stav a projekce výkonů vzdělávací soustavy v objemových i strukturálních pohledech, institucionální infrastrukturu vzdělávacího systému a pohled na oborovou strukturu středního školství v jednotlivých krajích viděnou optikou současné i předpokládané situace na pracovním trhu.

Jádrem Dlouhodobého záměru ČR je čtvrtá kapitola. Vymezuje okruh skutečně realizovatelných strategických priorit vývoje v následujících letech a **klíčová opatření**, jimiž stát hodlá dosažení těchto cílů podpořit a kterými hodlá **soustředit dosažitelné kapacity** koncepční, personální, finanční i materiállové. Kapitola obsahuje jak úkoly nejbližšího období (do dvou-tří let), tedy **konkrétní a realizovatelné kroky, na něž budou také moci krajské orgány podle své kompetence a záměru reagovat**, tak úkoly realizovatelné jen v delším časovém období, které však vymezují dlouhodobé směřování, a musí být proto uvedeny, i když přesahují současné reálné možnosti. Dlouhodobý záměr ČR pokračuje **pátou kapitolou**, která pojednává o těch oblastech vzdělávacího systému, které leží mimo prioritní směry definované pro následující období, ale jimž je rovněž nutné věnovat pozornost na centrální i krajské úrovni.

Závěrečná **šestá kapitola** rekapituluje rozpočtové výdaje, určené na podporu deklarovaných strategických záměrů ministerstva.

Zdrojem použitých číselných údajů je datová báze resortního statistického systému (MŠMT, ÚIV) s výjimkou demografických údajů, jejichž zdrojem je Český statistický úřad.

Vzdělávání a výchova v právním systému České republiky

Listina základních práv a svobod byla v bývalé Československé federativní republice schválena federálním shromážděním jako ústavní zákon č. 23/1991 Sb. Po vzniku samostatné České republiky byla Listina základních práv a svobod jako součást tzv. ústavního pořádku ČR beze změny vyhlášena usnesením Předsednictva České národní rady dne 16. 12. 1992 a publikována jako ústavní zákon č. 2/1993 Sb.

Listina základních lidských práv obsahuje výčet a základní popis práv člověka a občana a je v návaznosti na Ústavu České republiky (ústavní zákon č. 1/1993 Sb.) základem pro tvorbu a interpretaci celého právního řádu ČR. Stát jako forma společnosti, v jejímž rámci jsou základní práva a svobody realizovány, je přitom podle Listiny základních práv a svobod založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat na výlučnou ideologii ani na náboženské vyznání. Státní moc lze

uplatňovat jen v rozsahu stanoveném zákonem, každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

Na základě těchto základních pravidel Listina základních práv a svobod na mnoha místech odkazuje na zvláštní zákony, které mají jednotlivá práva a svobody rozvést a podrobněji upravit, včetně stanovení podmínek pro jejich využívání.

Zaručuje se právo na vzdělání v národním jazyku, právo užití tohoto jazyka v úředním styku a právo účasti na řešení záležitostí týkajících se národnostních a etnických menšin. Dále je zde zabezpečeno právo na vzdělání a kompetence v oblasti výchovy a vzdělávání, právo k výsledkům tvůrčí duševní činnosti a ke kulturnímu bohatství a právo na příznivé životní prostředí.

Článek 33 Listiny základních práv a svobod - právo na vzdělání a povinná školní docházka

Přestože z obsahu Listiny základních práv a svobod je zřejmé, že výchovy a vzdělávání se bezprostředně týká celá řada jiných ustanovení, je právní úprava týkající se této problematiky uvedena především v jejím 33 článku .

Právo na vzdělání a kompetence v oblasti výchovy a vzdělávání

Každý má právo na vzdělání. Z toho vyplývá, že právo na vzdělání se zaručuje komukoli, tedy kromě občanů České republiky i cizincům nebo např. i bezdomovcům. Právo na vzdělání se pak realizuje **zákonem č. 563/ 2004 Sb. ze dne 24. září 2004 o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon).**

Nový školský zákon

Nový školský zákon je základní právní normou pro oblast vzdělávání. Je komplexní právní úpravou pro celý vzdělávací systém (kromě vysokých škol) v České republice. Zahrnuje předškolní výchovu, základní, střední a vyšší odborné vzdělávání, školské služby ve školských zařízeních, veškerou státní správu i samosprávu ve školství a také základní obsahové okruhy vzdělávání. Zákon je velmi obsáhlý (má 19 částí a 192 paragrafů).

Změny, které zákon přináší rozšiřují demokratizaci ve vzdělávání – zvyšují úlohu samosprávy ve školství a dávají významné podněty k inovacím a modernizaci vzdělávacího obsahu.

Zákon nahradil dosavadní 3 platné zákony. Současně se školským zákonem byl přijat i zákon o pedagogických pracovnících.

Nový školský zákon v části první upravuje předškolní, základní, střední, vyšší odborné a některé jiné vzdělávání ve školách a školských zařízeních, stanoví podmínky, za nichž se vzdělávání a výchova (dále jen "vzdělávání") uskutečňuje, vymezuje práva a povinnosti fyzických a právnických osob při vzdělávání a stanoví působnost orgánů vykonávajících státní správu a samosprávu ve školství a uvádí Zásady a cíle vzdělávání. Vzdělávání je pak založeno na zásadách:

- a) rovného přístupu každého státního občana České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie ke vzdělávání bez jakékoli diskriminace z důvodu rasy, barvy pleti, pohlaví, jazyka, víry a náboženství, národnosti, etnického nebo sociálního původu, majetku, rodu a zdravotního stavu nebo jiného postavení občana,
- b) zohledňování vzdělávacích potřeb jednotlivce,
- c) vzájemné úcty, respektu, názorové snášenlivosti, solidarity a důstojnosti všech účastníků vzdělávání,

- d) bezplatného základního a středního vzdělávání státních občanů České republiky nebo jiného členského státu Evropské unie ve školách, které zřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí,
- e) svobodného šíření poznatků, které vyplývají z výsledků soudobého stavu poznání světa a jsou v souladu s obecnými cíli vzdělávání,
- f) zdokonalování procesu vzdělávání na základě výsledků dosažených ve vědě, výzkumu a vývoji a co nejširšího uplatňování účinných moderních pedagogických přístupů a metod,
- g) hodnocení výsledků vzdělávání vzhledem k dosahování cílů vzdělávání stanovených tímto zákonem a vzdělávacími programy,
- h) možnosti každého vzdělávat se po dobu celého života při vědomí spoluodpovědnosti za své vzdělávání.

Obecnými cíli vzdělávání jsou zejména:

- a) rozvoj osobnosti člověka, který bude vybaven poznávacími a sociálními způsobilostmi, mravními a duchovními hodnotami pro osobní a občanský život, výkon povolání nebo pracovní činnosti, získávání informací a učení se v průběhu celého života,
- b) získání všeobecného vzdělání nebo všeobecného a odborného vzdělání,
- c) pochopení a uplatňování zásad demokracie a právního státu, základních lidských práv a svobod spolu s odpovědností a smyslem pro sociální soudržnost,
- d) pochopení a uplatňování principu rovnosti žen a mužů ve společnosti,
- e) utváření vědomí národní a státní příslušnosti a respektu k etnické, národnostní, kulturní, jazykové a náboženské identitě každého,
- f) poznání světových a evropských kulturních hodnot a tradic, pochopení a osvojení zásad a pravidel vycházejících z evropské integrace jako základu pro soužití v národním a mezinárodním měřítku,
- g) získání a uplatňování znalostí o životním prostředí a jeho ochraně vycházející ze zásad trvale udržitelného rozvoje a o bezpečnosti a ochraně zdraví.

Vzdělávání poskytované podle tohoto zákona je veřejnou službou.

Zásadním přínosem nového školského zákona je postupné nahrazení dosavadních učebních osnov a učebních plánů tzv. rámcovými a školními vzdělávacími programy. Jde o nový prvek v českém vzdělávacím systému, který umožňuje školám a pedagogickým pracovníkům přímo se podílet na přípravě vlastních kurikulárních dokumentů při zajištění shody obsahu vzdělávání u stejných oborů vzdělávání. Nově se rozšiřuje vzdělávací soustava o školy mateřské a školy jazykové.

Systém vzdělávacích programů - Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy zpracovává Národní program vzdělávání, projednává jej s vybranými odborníky z vědy a praxe, s příslušnými ústředními odborovými orgány, příslušnými organizacemi zaměstnavatelů s celostátní působností a s kraji a předkládá jej vládě k projednání. Vláda předkládá Národní program vzdělávání Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu ke schválení. Národní program vzdělávání rozpracovává cíle vzdělávání stanovené tímto zákonem a vymezuje hlavní oblasti vzdělávání, obsahy vzdělávání a prostředky, které jsou nezbytné k dosahování těchto cílů. Národní program vzdělávání ministerstvo zveřejňuje vždy způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Pro každý obor vzdělání v základním a středním vzdělávání a pro předškolní, základní umělecké a jazykové vzdělávání se vydávají rámcové vzdělávací programy. Rámcové vzdělávací programy vymezují povinný obsah, rozsah a podmínky vzdělávání; jsou závazné pro tvorbu školních vzdělávacích programů, hodnocení výsledků vzdělávání dětí a žáků, tvorbu a posuzování učebnic a učebních textů.

Vzdělávání v jednotlivé škole a školském zařízení se uskutečňuje podle školních vzdělávacích programů. Vyšší odborné vzdělávání v každém oboru vzdělání v jednotlivé vyšší odborné škole se uskutečňuje podle akreditovaného vzdělávacího programu.

Rámcové vzdělávací programy stanoví zejména konkrétní cíle, formy, délku a povinný obsah vzdělávání, a to všeobecného a odborného podle zaměření daného oboru vzdělání, jeho organizační uspořádání, profesní profil, podmínky průběhu a ukončování vzdělávání a zásady pro tvorbu školních vzdělávacích programů, jakož i podmínky pro vzdělávání žáků se speciálními vzdělávacími potřebami a nezbytné materiální, personální a organizační podmínky a podmínky bezpečnosti a ochrany zdraví. Rámcové vzdělávací programy musí odpovídat nejnovějším poznatkům:

a) vědních disciplín, jejichž základy a praktické využití má vzdělávání zprostředkovat
b) pedagogiky a psychologie o účinných metodách a organizačním uspořádání vzdělávání přiměřeně věku a rozvoji vzdělávaného. Rámcové vzdělávací programy vydává ministerstvo po projednání s příslušnými ministerstvy Rámcové vzdělávací programy pro odborné vzdělávání projednají ministerstva před jejich vydáním s příslušnými ústředními odborovými orgány, příslušnými organizacemi zaměstnavatelů s celostátní působností a kraji.

Školní vzdělávací program pro vzdělávání, pro něž je podle § 3 odst. 2 vydán rámcový vzdělávací program, musí být v souladu s tímto rámcovým vzdělávacím programem; obsah vzdělávání může být ve školním vzdělávacím programu uspořádán do předmětů nebo jiných ucelených částí učiva (například modulů). Vydává jej ředitel školy nebo školského zařízení a zveřejní na přístupném místě ve škole nebo školském zařízení; do školního vzdělávacího programu může každý nahlížet a pořizovat si z něj opisy a výpisy.

Vzdělávací soustava, školy a školská zařízení a jejich právní postavení.

Vzdělávací soustavu tvoří školy a školská zařízení. Druhy škol jsou mateřská škola, základní škola, střední škola (gymnázium, střední odborná škola a střední odborné učiliště), konzervatoř, vyšší odborná škola, základní umělecká škola a jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky. Školské zařízení poskytuje služby a vzdělávání, které doplňují nebo podporují vzdělávání ve školách nebo s ním přímo souvisejí, nebo zajišťuje ústavní a ochrannou výchovu anebo preventivně výchovnou péči. Druhy školských zařízení jsou školská zařízení pro další vzdělávání pedagogických pracovníků, školská poradenská zařízení, školská zařízení pro zájmové a další vzdělávání, školská účelová zařízení, výchovná a ubytovací zařízení, zařízení školního stravování a školská zařízení pro výkon ústavní výchovy, ochranné výchovy a pro preventivně výchovnou péči. Podmínkou výkonu činnosti školy nebo školského zařízení je zápis do školského rejstříku. Ve školách a školských zařízeních zajišťují vzdělávání pedagogičtí pracovníci.

Školy a školská zařízení mohou zřizovat kraj, obec a dobrovolný svazek obcí, ministerstvo, registrované církve a náboženské společnosti, ostatní právnické osoby nebo fyzické osoby.

Novinkou v první části zákona je ustanovení o dlouhodobých záměrech vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy státu a kraje. Ministerstvo, zpracovává dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky, Krajský úřad zpracovává v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji. Dlouhodobý záměr obsahuje analýzu vzdělávací soustavy v kraji a stanovuje na základě předpokládaného demografického vývoje, vývoje na trhu práce a záměrů dalšího rozvoje kraje zejména cíle a úkoly pro jednotlivé oblasti vzdělávání,

strukturu vzdělávací nabídky, především strukturu oborů vzdělání, druhů, popřípadě typů škol a školských zařízení a jejich kapacitu a návrh na financování vzdělávání a školských služeb v kraji. Dlouhodobé záměry se každé 2 roky vyhodnotí a v případě potřeby upraví či doplní.

Významnou změnou je zavedení vlastního hodnocení škol a školských zařízení, které by mělo být funkčně propojeno s hodnocením České školní inspekce. Vlastní hodnocení školy je východiskem pro zpracování výroční zprávy o činnosti školy a jedním z podkladů pro hodnocení Českou školní inspekcí. Hodnocení vzdělávací soustavy v kraji provádí krajský úřad ve zprávě o stavu a rozvoji vzdělávací soustavy v kraji. Hodnocení vzdělávací soustavy České republiky provádí ministerstvo ve zprávě o stavu a rozvoji vzdělávací soustavy České republiky a Česká školní inspekce ve své výroční zprávě.

Zákonem je také upraveno vzdělávání příslušníků národnostních menšin a výuka náboženství (registrované církve, pedagogická způsobilost, nepovinný předmět)

Velmi důležitým pokrokem je zajištění práva k přístupu ke vzdělávání dětí, žáků a studentů se speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, žáků a studentů nadaných uplatněním jejich práva na vzdělávání pomocí speciálních forem a metod a vytvořením zvláštních podmínek. Je posílena individuální integrace žáků se speciálními vzdělávacími potřebami do tradičních běžných škol. Jsou legislativně upraveny podmínky pro vzdělávání nadaných jedinců (rozšířená výuka předmětů, postup do vyšších ročníků, možnost individuálních vzdělávacích plánů).

Významné je i rozšíření zákona o práva a povinnosti žáků, studentů a zákonných zástupců dětí a nezletilých žáků. Žáci a studenti mají právo:

- a) na vzdělávání a školské služby podle tohoto zákona,
- b) na informace o průběhu a výsledcích svého vzdělávání,
- c) volit a být voleni do školské rady, jsou-li zletilí,
- d) zakládat v rámci školy samosprávné orgány žáků a studentů, volit a být do nich voleni, pracovat v nich a jejich prostřednictvím se obracet na ředitele školy s tím, že ředitel školy je povinen se stanovisky a vyjádřeními těchto samosprávných orgánů zabývat,
- e) vyjadřovat se ke všem rozhodnutím týkajícím se podstatných záležitostí jejich vzdělávání, přičemž jejich vyjádřením musí být věnována pozornost odpovídající jejich věku a stupni vývoje,
- f) na informace a poradenskou pomoc školy nebo školského poradenského zařízení v záležitostech týkajících se vzdělávání podle tohoto zákona.

Práva uvedená v odstavci 1 s výjimkou písmen a) a d) mají také zákonní zástupci dětí a nezletilých žáků. Na informace podle odstavce 1 písm. b) mají v případě zletilých žáků a studentů právo také jejich rodiče, popřípadě osoby, které vůči zletilým žákům a studentům plní vyživovací povinnost.

Povinnosti žáků, studentů a zákonných zástupců dětí a nezletilých žáků:

Žáci a studenti jsou povinni

- a) řádně docházet do školy nebo školského zařízení a řádně se vzdělávat,
- b) dodržovat školní a vnitřní řád a předpisy a pokyny školy a školského zařízení k ochraně zdraví a bezpečnosti, s nimiž byli seznámeni,
- c) plnit pokyny pedagogických pracovníků škol a školských zařízení vydané v souladu s právními předpisy a školním nebo vnitřním řádem.

Zletilí žáci a studenti jsou dále povinni

a) informovat školu a školské zařízení o změně zdravotní způsobilosti, zdravotních obtíží nebo jiných závažných skutečnostech, které by mohly mít vliv na průběh vzdělávání,

b) dokládat důvody své nepřítomnosti ve vyučování v souladu s podmínkami stanovenými školním řádem,

c) oznamovat škole a školskému zařízení údaje podle § 28 odst. 2 a 3 a další údaje, které jsou podstatné pro průběh vzdělávání nebo bezpečnost žáka a studenta, a změny v těchto údajích.

Zákonní zástupci dětí a nezletilých žáků jsou povinni

a) zajistit, aby dítě a žák docházel řádně do školy nebo školského zařízení,

b) na vyzvání ředitele školy nebo školského zařízení se osobně zúčastnit projednání závažných otázek týkajících se vzdělávání dítěte nebo žáka,

c) informovat školu a školské zařízení o změně zdravotní způsobilosti, zdravotních obtíží dítěte nebo žáka nebo jiných závažných skutečnostech, které by mohly mít vliv na průběh vzdělávání,

d) dokládat důvody nepřítomnosti dítěte a žáka ve vyučování v souladu s podmínkami stanovenými školním řádem,

e) oznamovat škole a školskému zařízení údaje podle § 28 odst. 2 a 3 a další údaje, které jsou podstatné pro průběh vzdělávání nebo bezpečnost dítěte a žáka, a změny v těchto údajích.

Zákon zavádí matriku školy a školského zařízení, jde především o systematizaci údajů a efektivnější soustředování údajů ze školních matrik.

Zákonem je též stanovena povinná dokumentace, formy vzdělávání a požadavky na učebnice.

Nejvýznamnější novinkou předškolního vzdělávání je zavedení práva dítěte na přijetí k předškolnímu vzdělávání v posledním roce před zahájením povinné školní docházky a to bezplatně.

MATEŘSKÉ ŠKOLY

ZÁKLADNÍ ŠKOLY

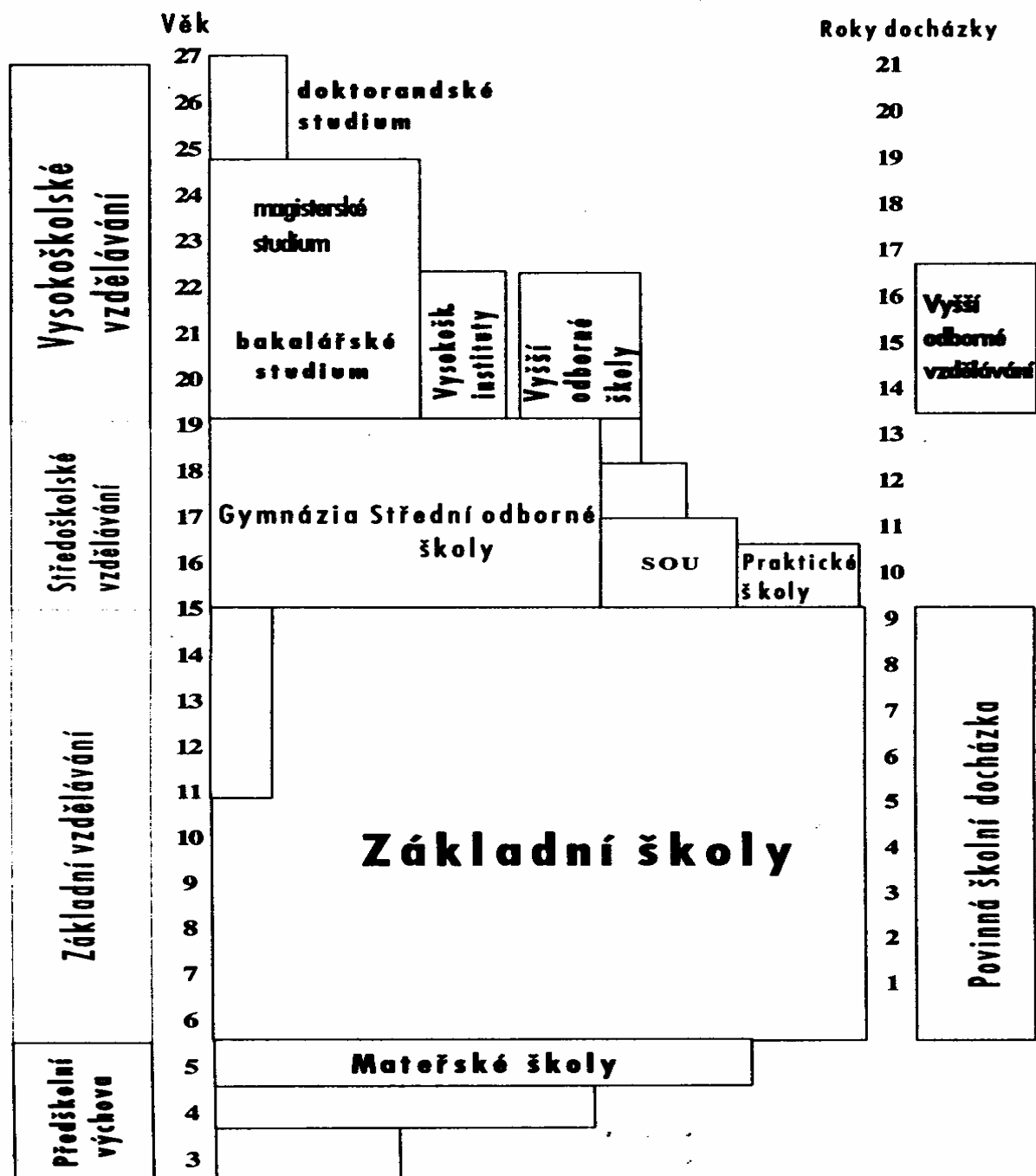
GYMNÁZIA

STŘEDNÍ ODBORNÉ ŠKOLY

STŘEDNÍ ODBORNÁ UČILIŠTĚ

VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY

VYSOKÉ ŠKOLY

Základní vzdělávání

Došlo i ke změnám v povinné školní docházce. Je posunuta horní věková hranice, po jejímž dosažení již není školní docházka povinná. Je stanovena na dosažení 17 let věku žáka. Zavádí se možnost plnění povinné školní docházky Individuálním vzděláváním (např. doma). Významnou změnou je také zavedení možnosti výběru školy v hodnocení žáků, kde je možno vedle tradiční metody klasifikace využít i metodu slovního hodnocení žáků. Nově je též zavedeno, že na prvním i druhém stupni základní školy lze propadnout (opakovat ročník) pouze jednou, pak žák

postupuje do vyšších ročníků bez ohledu na svůj prospěch. Povinná školní docházka zůstává devítiletá. Cíle základního vzdělávání jsou: osvojit si strategie učení, motivování k celoživotnímu vzdělávání, učit žáky tvořivě myslet a řešit problémy, účinně komunikovat a spolupracovat, chránit své zdraví, hodnoty a životní prostředí, poznávat své schopnosti a možnosti a uplatňovat je spolu s vědomím a dovednostmi při rozhodování.

Střední vzdělávání

Jsou definovány stupně středního vzdělávání:

- střední vzdělání
- střední vzdělání s výučním listem
- střední vzdělání s maturitní zkouškou

K přijetí ke studijná střední školy je vyžadováno splnění povinné školní docházky (mimo víceletá gymnázia a taneční konzervatoře). Centrálně je organizováno pouze jedno kolo přijímacího řízení, počet kol přijímacího řízení vyhlášených ředitelem školy není omezen. Hodnocení žáků na středních školách je možné tradiční klasifikací, slovním hodnocením nebo kombinací obou způsobů. Při ukončování studia závěrečnou zkouškou u středního vzdělání s výučním listem je posílena role sociálních partnerů (např. účastí ve zkušebních komisích). U oborů vzdělání zakončovaných maturitní zkouškou se od roku 2007 zavádí systémová změna zavedením společné části maturitní zkoušky, kterou stanoví stát. Maturitní zkouška tak bude obsahovat 6 zkoušek z předmětů (3 ze společné části – určí stát, 3 z profilové části – určí každá škola).

Vyšší odborné vzdělávání

Nové je postavení konzervatoří, která jsou specificky řazena mezi vyšší odborné školy s umožněním dosáhnout vyššího specifického vzdělání. Absolventi mohou též získat titul DiS (diplomovaný specialista).

Vyšší odborné školy zůstávají součástí školského zákona. Zavádí se u nich nutnost akreditace vzdělávacích programů, sjednotila se délka studia – 3 roky (pouze u zdravotnických škol je 3,5 roku). Absolutorium a)ukončení studia) se skládá ze 3 zkoušek (2 z odborných předmětů, 1 cizí jazyk a obhajoba závěrečné práce).

Umělecké, jazykové a zájmové vzdělávání

Základní umělecké vzdělávání poskytuje základy vzdělání v jednotlivých uměleckých oborech, uskutečňuje se v základní umělecké škole. Základní umělecká škola připravuje také pro vzdělávání ve středních školách uměleckého zaměření a v konzervatořích, popřípadě pro studium na vysokých školách s uměleckým nebo pedagogickým zaměřením.

Jazykové vzdělávání poskytuje jazykové vzdělání v cizích jazycích, uskutečňuje se v jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky. Vzdělávání v jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky může být ukončeno státní jazykovou zkouškou základní, státní jazykovou zkouškou všeobecnou a státní jazykovou zkouškou speciální. Státní jazykové zkoušky lze vykonat i bez předchozího vzdělávání v jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky.

Zájmové vzdělávání poskytuje účastníkům naplnění volného času zájmovou činností se zaměřením na různé oblasti. Zájmové vzdělávání se uskutečňuje ve školských zařízeních pro zájmové vzdělávání, zejména ve střediscích volného času, školních družinách a školních klubech. Střediska volného času se dále podílejí na další péči o

nadané děti, žáky a studenty a ve spolupráci se školami a dalšími institucemi rovněž na organizaci soutěží a přehlídek dětí a žáků.

Další vzdělávání a školská zařízení

Další vzdělávání je zaměřeno na typy a možnosti dalšího vzdělávání, které probíhají na školách nebo školských zařízeních, nebo blízký vztah ke školské soustavě. Je možno nově získat závěrečnou, maturitní, absolutorii zkoušku z jednotlivých předmětů. Střední a vyšší odborné školy mají možnost organizovat odborné kurzy. Významnou součástí vzdělávací soustavy jsou školská zařízení a školské služby. Poskytují služby všem účastníkům vzdělávání i širší veřejnosti. Podle zaměření své činnosti je můžeme dělit na:

- poradenská
- výchovná
- ubytovací
- pro zájmové vzdělávání
- školní stravování
- školská účelová zařízení

Nově je zákonem vymezeno hmotné zabezpečení žáků a úplaty za jejich vzdělávání. Významnou novinkou je zavedení školské právnické osoby do školského právního řádu, jejím hlavním předmětem činnosti je poskytování vzdělávání a školských služeb podle nového školského zákona, přičemž příjmy ze své hlavní činnosti smí použít pouze na vzdělávání a školské služby vymezené v hlavní činnosti (charakter je neziskový). Zákon též zavádí místo tradiční sítě škol, předškolních a školních zařízení školský rejstřík, který má dvě části (rejstřík škol a školských zařízení a rejstřík školských právnických osob). Financování škol a školských zařízení se prakticky v novém zákoně nemění, pouze upřesňuje. Nově se zavádí tzv. republikové normativy a krajské normativy.

Zákon zavádí nové principy v oblasti řízení škol a školských zařízení. Jsou stanoveny obecné kompetence a povinnosti ředitelů škol, nově je upraveno jejich jmenování (vždy jmenuje zřizovatel zařízení na základě konkurzního řízení) a ředitele lze odvolat pouze v zákonem vymezených případech. Významnou novinkou je zavedení školské rady jako povinného orgánu pro základní, střední a vyšší odborné školy všech zřizovatelů. Smyslem je posílit a umožnit účast žáků, studentů, pedagogických pracovníků, zástupců žáků na řízení školy. Kompetence školské rady zůstávají v podstatě stejné jako v minulém zákoně, přibyla ovšem pravomoc schvalovat školní řád a stipendijní řád.

Státní správa a samospráva ve školství ČR

Jako orgány státní správy jsou uvedeny Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (ministerstva obrany, vnitra a spravedlnosti) a Česká školní inspekce. Ministerstvo vedle úkolů stanovených tímto zákonem dále řídí výkon státní správy ve školství v rozsahu stanoveném tímto zákonem a odpovídá za stav, koncepci a rozvoj vzdělávací soustavy. Vytváří podmínky pro výkon ústavní a ochranné výchovy a preventivně výchovnou péči a vzdělávání osob umístěných ve školských zařízeních k tomu zřizovaných a dále pro další vzdělávání pedagogických pracovníků. Česká školní inspekce je správní úřad s celostátní působností, který je organizační složkou státu a účetní jednotkou. Česká školní inspekce je organizačně členěna na ústředí České školní inspekce se sídlem v Praze a inspektoráty České školní inspekce. Česká školní inspekce zpracovává koncepční záměry inspekční činnosti a

systemy hodnocení vzdělávací soustavy. V rámci inspekční činnosti získává a analyzuje informace o vzdělávání dětí, žáků a studentů, o činnosti škol a školských zařízení zapsaných do školského rejstříku, sleduje a hodnotí efektivnost vzdělávací soustavy, zjišťuje a hodnotí podmínky, průběh a výsledky vzdělávání, a to podle příslušných školních vzdělávacích programů, zjišťuje a hodnotí naplnění školního vzdělávacího programu a jeho soulad s právními předpisy a rámcovým vzdělávacím programem, vykonává státní kontrolu dodržování právních předpisů, které se vztahují k poskytování vzdělávání a školských služeb; státní kontrolu vykonává podle zvláštního právního předpisu, vykonává veřejnosprávní kontrolu využívání finančních prostředků státního rozpočtu přidělovaných podle § 160 až 163. Inspekční činnost se vykonává na základě plánu hlavních úkolů na příslušný školní rok, který schvaluje ministr školství, mládeže a tělovýchovy na návrh ústředního školního inspektora. Inspekční činnost se dále provádí na základě podnětů, stížností a petic, které svým obsahem spadají do působnosti České školní inspekce. V případě inspekční činnosti konané na základě stížnosti prošetřuje Česká školní inspekce jednotlivá tvrzení uvedená ve stížnosti a výsledek šetření předává zřizovateli k dalšímu řízení. Výroční zpráva České školní inspekce obsahuje souhrnné poznatky o stavu vzdělávání a vzdělávací soustavy vycházející z inspekční činnosti za předcházející školní rok a zveřejňuje se každoročně v prosinci.

Samosprávu ve školství vykonávají obce a kraje. Zákonem je jim určena povinnost zajišťování vzdělávání a školských služeb ve své působnosti (ve svém území), tj. dostupnost těchto služeb a soulad s potřebami a rozvojem svého území. Obcím je stanovena povinnost zajistit naplnění povinné školní docházky pro své občany (zřízením a zabezpečením provozu základní školy a zařízení jim sloužícím, zajistit dopravu žáků do základní školy, pokud je vzdálena více než 4 km. Nově je také stanovena povinnost obcím zajistit pro děti rok před nástupem do základní školy možnost docházky do mateřské školy a to bezplatně. Kraje mají zákonem vymezené povinnosti zřizování škol a školských zařízení stejně jako ve starém zákoně. Kraj je povinen zajistit podmínky pro uskutečňování středního a vyššího odborného vzdělávání, vzdělávání dětí, žáků a studentů se zdravotním postižením a zdravotním znevýhodněním, dále jazykového, základního uměleckého a zájmového vzdělávání a pro výkon ústavní výchovy.

Závěr

Nový školský zákon přináší možnosti prohlubování demokratizace vzdělávání v našem státě, posiluje jeho evropský rozměr především širším zapojením veřejnosti do procesů projednávání vzdělávacích dokumentů a záměrů vlády v oblasti vzdělávání, rozšířením práv, ale i povinností účastníků vzdělávání i vně škol a školských zařízení, převodem kompetencí na nižší úroveň řízení vzdělávání a rozšířením autonomie škol a školských zařízení. Zákon vytváří základnu pro celoživotní učení, zajišťuje spravedlivý přístup ke vzdělávacím příležitostem, dává možnost svobodné volby vzdělávací cesty i vzdělávacího zařízení. Podporuje též diferenciaci a individualizaci ve vzdělávání, změnu obsahu vzdělávání, metod i forem výuky, zabezpečuje specifické nároky jedinců na vzdělávání. Zavádí též nové prvky na podporu celoživotního vzdělávání.

Reformou (transformací) vysokého školství rozumíme takové změny, které povedou ke zvýšení konkurenceschopnosti vysokých škol především v rámci evropského prostoru vysokoškolského vzdělávání, ale i k posílení role vysokých škol jako hlavního zdroje inovací nutných pro ekonomický a sociální udržitelný rozvoj státu, včetně zajištění sociální soudržnosti. Reforma proto musí zahrnovat celé spektrum změn, které se začaly v ČR dynamičtěji realizovat od roku 1999 (např. zavedení dvou stupňů studia, bakalářského a navazujícího

magisterského místo tradičního pětiletého cyklu, změny v systému akreditací studijních programů, umožnění vzniku soukromých vysokých škol, internacionalizace a větší otevřenost vysokých škol apod.). Závažnou proměnu vysokého školství představuje také rostoucí význam výzkumu a vývoje realizovaného na vysokých školách. Významně se na této činnosti podílejí zejména studenti doktorských studijních programů. Tyto změny povedou ve svém důsledku především k přirozené strukturaci vzdělávací činnosti na

- profesně i všeobecně orientované základní (bakalářské) vysokoškolské studium, (bezprostředně uplatnitelné na pracovním trhu),
- pokročilá studia vedoucí ke kvalifikaci pro výkon povolání na magisterské úrovni,
- přípravu pro činnost ve výzkumu a vývoji i kariéru akademického pracovníka, resp. pracovníka v oblasti výzkumu a vývoje popř. ve vyšších pozicích ve státní správě.

Další související změny a inovace umožní postupné a bezproblémové začlenění do společného prostoru evropského vysokoškolského vzdělávání i výzkumu a vývoje .

Reforma by měla umožnit vyniknout ve vybraných oblastech alespoň některým školám, nebo alespoň jejich částem (fakultám, ústavům), a získat v nich špičkovou, evropskou úroveň, která je obvykle spojována s výzkumem vedoucím k významným objevům či inovacím.

Vysoké školy jsou autonomní instituce a řadu pozitivních změn iniciují i realizují samy.

Základním nástrojem nepřímého řízení vysokých škol ze strany státu je financování, jehož současný systém výše popsané změny již nedokáže dostatečně stimulovat, ani reflektovat.

Proto je nyní nezbytným krokem reforma financování. Rozumíme jí takové nastavení mechanismu financování, které umožní pokračování reformy vysokého školství i další průběžné a nutné inovace sledující mezinárodní vývoj. Předpokladem je postupné navyšování prostředků z veřejných zdrojů vkládaných do vysokých škol, které se bude přibližovat poměrům obvyklým ve vyspělých státech. To ale samo o sobě nestačí. Dále je nezbytné efektivní využití těchto prostředků, které musí akceptovat odlišné typy činností jednotlivých vysokých škol a jejich vzájemný podíl a musí všechny vysoké školy motivovat k tomu, aby rozvíjely svoje silné stránky a dosahovaly vrcholu svých možností.

Politika rozvoje vysokoškolského vzdělávání v ČR byla v prvních deseti letech po roce 1989 soustředěna především na vytvoření prvního nového zákona o vysokých školách a jeho implementaci, poté na širokou diskusi o silných a slabých stránkách právního prostředí ve vysokém školství, která byla pokládána za určitý způsob tvorby strategie v této oblasti, na přijetí nového zákona v roce 1998 a na další implementační období. Až koncem 90tých let došlo k postupnému zpracování skutečných koncepčních materiálů schválených vládou i dokumentů, vyplývajících ze zákona o vysokých školách a strategických materiálů schválených na úrovni Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Koncepční a strategické cíle všech dále uvedených dokumentů vycházejí z analytického rozboru situace vysokých škol v ČR a zároveň reagují na evropský i světový vývoj, jehož nejdůležitější materiály jsou

- materiály Evropské komise - Lisabonský proces,
- deklarace a komuniké, přijaté v rámci Boloňského procesu: Sorbonnská deklarace (1998), Boloňská deklarace (1999), Pražské komuniké (2001) a Berlínské komuniké (2003),
- Lisabonská úmluva o vzájemném uznávání vysokoškolských kvalifikací a jejich částí (1997),
- Směrnice EU o profesním uznávání především v oblasti regulovaných profesí.

Na národní úrovni jde o tyto dokumenty:

- Programové prohlášení vlády ČR (2002),
- zákon č.111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů,
- národní program rozvoje vzdělávání v České republice (Bílá kniha),
- Národní politika výzkumu a vývoje České republiky na léta 2004-08,
- strategie rozvoje terciárního vzdělávání do roku 2005 (2010),
- dlouhodobý záměr vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké a další tvůrčí činnosti pro oblast vysokých škol, vypracovaný Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „dlouhodobý záměr ministerstva“),
- každoroční aktualizace dlouhodobého záměru ministerstva, poslední vypracovaná pro rok 2005,
- dlouhodobé záměry vzdělávací a vědecké, výzkumné, vývojové, umělecké a další tvůrčí činnosti jednotlivých vysokých škol (dále jen „dlouhodobé záměry vysokých škol“),
- aktualizace dlouhodobých záměrů vysokých škol pro jednotlivá léta, poslední pro rok 2005 (dále jen „aktualizace dlouhodobých záměrů vysokých škol“),
- analýza výzkumu a vývoje (VaV) – plnění národní politiky VaV.

Dokumenty přijaté na nejvyšší státní úrovni, zejména **programová prohlášení** nastupujících vlád, deklarovaly vzdělávání jako jednu ze zásadních priorit. Uvedme zde programové prohlášení současné vlády, pro niž je tento materiál zpracován a sám o sobě tedy ukazuje, že vláda svoje programové prohlášení bere velmi vážně a problémy vysokého školství se zabývá.

Z programového prohlášení vlády ze srpna r. 2004 k problematice vysokého školství:

„Vláda se soustředí na ... podporu vědy, výzkumu a školství rozvíjením společnosti znalostí, rozšířením přístupu občanů k celoživotnímu vzdělávání a vyššími investicemi státu do vědy, výzkumu a vývoje.

...

Vláda bude vytvářet podmínky pro rozvoj společnosti znalostí, v níž budou mít výzkum a vývoj společně se vzděláváním jednoznačnou prioritu. Součástí tohoto úsilí bude jak vytváření prostoru pro růst investic do celého tohoto vědeckého komplexu, tak i optimalizace jeho způsobu řízení vedoucí k funkční integraci jeho složek.

...

Politika vlády bude zaměřena na podporu plného zapojení ČR do evropského výzkumného prostoru a rozhodovacích procesů v oblasti výzkumu a vývoje v Evropské unii. Vláda připraví ucelenou koncepci podpory výzkumu a vývoje a navrhne navýšit prostředky ze státního rozpočtu na výzkum a vývoj tak, aby výdaje z veřejných prostředků na výzkum a vývoj dosáhly do roku 2010 výše 1 % HDP. Vláda vytvoří prostřednictvím nástrojů daňové politiky prostředí, jež bude motivovat soukromý sektor, včetně zahraničních investorů, k podstatně vyššímu podílu na financování výzkumu a vývoje.

...

Vláda bude usilovat o harmonický rozvoj vědy, výzkumu a vývoje jak na vysokých školách, tak v dalších výzkumných institucích, zvláště Akademii věd ČR. V souladu se současnými evropskými trendy bude dbát o to, aby podpora základního výzkumu nezaostávala. Zaměří se na podporu sbližování mimoškolních pracovišť s vysokoškolským vývojem a výzkumem, přitom pokládá za klíčový rozvoj spolupráce vysokých škol a Akademie věd ČR.

Vláda považuje školství a vzdělávání za svou prioritu a bude usilovat o jeho rozvoj a o to, aby ČR v této oblasti důstojně obstála v mezinárodním srovnání, zvláště v rámci Evropské unie a naplnila cíle Lisabonského procesu.

...

Vláda se zavazuje dokončit reformu vysokého školství, která povede k posílení role vysokých škol jako hlavního zdroje inovací nutných pro ekonomický a sociálně udržitelný rozvoj státu a ke zvýšení konkurenceschopnosti vysokých škol v rámci evropského prostoru vysokoškolského vzdělávání a evropského prostoru výzkumu a vývoje a následně i konkurenceschopnosti v oblasti ekonomické.

...

Rozhodujícím nástrojem je transformace a posílení financování vysokých škol. Ve střednědobém výhledu bude navýšen rozpočet vysokých škol tak, aby bylo možné zohlednit kvalitu a zaměření škol, studijní úspěšnost, spolupráci vysokých škol s průmyslem a podnikatelskou sférou, aktivity škol v regionu, zvláště pak nová metodika financování podpoří výzkum a vývoj na vysokých školách. Vláda legislativně a daňově podpoří financování činnosti vysokých škol z více zdrojů“

Příprava **zákona o vysokých školách (1998)** vycházela z podrobného rozboru právního prostředí vysokých škol v Evropě a z celosvětového trendu decentralizace řízení vysokoškolských systémů. Důsledkem je vysoce autonomní postavení českých vysokých škol a kompetence státní správy limitované na nutné minimum, s využitím principu nepřímého řízení prostřednictvím rozdělování státních finančních prostředků.

Bílá kniha je koncepční materiál dotýkající se celé vzdělávací soustavy. Terciárnímu vzdělávání, jehož součástí je i vysoké školství, stejně jako ostatním součástem vzdělávací soustavy, je věnována samostatná kapitola, která podrobně rozebírá situaci a formuluje strategické cíle.

Závěrečná kapitola Bílé knihy předkládá hlavní strategické linie týkající se celé vzdělávací soustavy v ČR. Úvodní část kapitoly deklaruje, že „*Národní program rozvoje vzdělávání se ztotožňuje se stanoviskem, že vzdělávání musí být prioritou sociálně-ekonomického rozvoje České republiky, protože rozhodujícím způsobem ovlivňuje lidský a sociální kapitál společnosti, hodnotovou orientaci lidí i kvalitu jejich každodenního života.*“ Dále uvádí, že pro zabezpečení nutných změn vzdělávací soustavy je potřebná odpovídající podpora, kterou konkretizuje požadavkem „... *aby došlo k postupnému nárůstu veřejných výdajů na vzdělávání tak, aby se vyrovnaly s ostatními vyspělými zeměmi a dosáhly 6% hrubého domácího produktu. Vytvoření politických a ekonomických podmínek pro trvalou změnu v přístupu k investicím do učení a vzdělávání je tedy zásadním předpokladem pro realizaci navržených strategických linií.*“

Jednotlivé strategické linie vycházejí ze strategických cílů, vyjádřených a podrobně rozebráných v samostatných kapitolách věnovaných všem součástem vzdělávací soustavy. Pro každou strategickou linii jsou navržena hlavní opatření, jejichž realizací lze cílů dosáhnout.

Opatření v terciárním vzdělávání se soustřeďují především na zlepšení finančních, organizačních, materiálních a legislativních podmínek potřebných pro uspokojování trvajících zájmu o tento stupeň vzdělávání, na podporu

restrukturalizace studijních programů v souladu s vývojem v Evropě a s možností uplatnění absolventů na domácím i mezinárodním trhu práce. Dále se zabývají vybudováním soustavy finančních i nefinančních opatření pro rozvoj celoživotního vzdělávání, nutností aktivního zapojení všech institucí terciárního vzdělávání, zejména vysokých škol, do výzkumu, vývoje a dalších tvůrčích činností v souladu s typem a charakterem vzdělávání, které poskytují, a dobudováním systému zajišťování kvality vzdělávání harmonizovaného s vývojem v evropských zemích. Další opatření jsou zaměřena na posílení úlohy terciárního vzdělávání v rozvoji regionů, na podporu rozvoje vysokoškolských akademických sborů s důrazem na kariérní růst mladých pracovníků a v neposlední řadě na stabilizaci a posílení výzkumu v oblasti vzdělávání. Všechna opatření, schválená vládou v roce 2001, vyžadují nárůst veřejných výdajů, jak bylo výše vyjádřeno citací ze závěrečné části Bílé knihy. Současně se schválením Bílé knihy požádala vláda ministra školství o zpracování podrobnějšího strategického materiálu pro oblast terciárního vzdělávání. Tím je výše uvedený dokument **Strategie rozvoje terciárního vzdělávání do roku 2005 (2010)**, který vznikl ve spolupráci státní správy s reprezentací vysokých škol. Vzhledem k mezinárodnímu i domácímu vývoji, který materiál reflektoval v míře odpovídající stavu v roce 2000, bylo dohodnuto, že půjde o dokument otevřený, který bude možné na základě obdobné spolupráce korigovat s ohledem na vývoj domácí i zahraniční i v souladu s poskytovanými finančními prostředky, které mohou plnění jeho cílů a formulaci cílů dalších podstatně ovlivnit.

Dlouhodobý záměr MŠMT, dlouhodobé záměry škol a jejich každoroční aktualizace jsou koncepční materiály, jejichž zpracování ukládá zákon o vysokých školách. Dlouhodobé záměry sledují dvě základní myšlenky:

- Povinnost představitelů ministerstva projednávat záměry vysokých škol s jejich vrcholovými řídicími funkcionáři by měla přispět k vzájemnému porozumění, k podrobné informaci o očekávání státu vzhledem k činnosti vysokých škol a k vyjasnění problémů a konkrétních cílů jednotlivých vysokých škol a naplnění záměrů státu. Záměry jsou veřejné, projednávají je správní rady vysokých škol, které mohou vznášet svoje náměty k další činnosti, což by mělo přispět k otevření celého systému i jednotlivých škol regionu i celé společnosti a široké spolupráci se všemi zainteresovanými partnery.
- Soulad záměru státu a záměrů vysokých škol je podle zákona rozhodným kritériem pro stanovení výše státní dotace jednotlivým institucím. Tento nepřímý nástroj řízení vysokých škol s možností státu vyjádřit svoje priority a finančně motivovat školy k jejich akceptování je důležitá součást „rozpočtové strategie“.

2.3 Popis současného stavu českého vysokého školství a statistické přehledy

2.3.1. Pluralitní systém: veřejné, státní i soukromé vysoké školy

V současné době (červen 2004) je v českém systému celkem 65 vysokých škol, z toho je 25 veřejných, 4 státní a 36 soukromých vysokých škol. Veřejné a státní vysoké školy jsou s výjimkou Vysoké školy polytechnické Jihlava univerzitního typu, uskutečňující všechny typy studijních programů, zatímco soukromé vysoké školy uskutečňují převážně bakalářské studijní programy, některé již i programy magisterské a jsou zatím všechny neuniverzitního typu. Státní vysoké školy jsou z pohledu financování, které je předmětem tohoto materiálu, plně v kompetenci příslušných ministerstev, tj. Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra.

Tabulka č.1 Změny v regionální struktuře veřejných vysokých škol v průběhu devadesátých let

Město	Akademický rok 1989/90				Akademický rok 2002/03			
	Počet institucí	Počet fakult	Počet studentů v tisících	Podíl studentů v (%)	Počet institucí	Počet fakult	Počet studentů v tisících	Podíl studentů v (%)
Celkem ČR	23	69	89,2	100,0	24	117	235,9	100
Praha	8	32	39,1	43,9	8	36	90,1	38,2
Brno	5	14	20,5	23,0	5	25	49,6	21,0
Ostrava	2	5	7,9	8,9	2	11	22,1	9,4
Plzeň	2	4	5,0	5,6	1	7	13,6	5,8
Olomouc	1	4	4,9	5,5	1	7	14,9	6,3
Liberec	1	2	2,5	2,8	1	6	7,0	3,0
České Budějovice	1	2	2,3	2,5	1	5	7,1	3,0
Hradec Králové	1	3	3,2	3,6	1	4	7,9	3,3
Ústí nad Labem	1	1	1,6	1,8	1	4	6,7	2,8
Pardubice	1	1	0,8	0,9	1	4	5,4	2,3
Opava	-	-	-	-	1	1	1,8	0,8

Zlín	-	1	0,6	0,7	1	3	4,3	1,8
Cheb	-	-	-	-	-	1	1,5	0,6
Jindřichův Hradec	-	-	-	-	-	1	1,1	0,5
Karviná	-	-	-	-	-	1	1,9	0,8

Poznámky:

Počet studentů: ve všech formách studia, včetně cizinců,

Podíl studentů: počet studentů v příslušném regionu vztažený k celkovému počtu studentů, v %.

Literatura:

Zákon č. 563/ 2004 Sb. ze dne 24. září 2004 o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon).

Krejčí, J. Co přináší nový školský zákon. Škola a právo, prosinec 2004. Praha: Raabe
Štáva, J. Democratizace českého školství. In.: Transformace našeho školství. Brno: Konvoj 1997, ISBN 80-85615-21-5

Adresa autora: PaedDr. Jan Štáva, CSc. , proděkan PdF MU pro studium
Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity v Brně
Katedra pedagogiky
Poříčí 31
60300 Brno
E-mail : stava@ped.muni.cz